

prima instanță: Judecătoria Buiucani mun. Chișinău
Judecător: V. Chisilița
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Iu. Cimpoi, A. Danilov, I. Secrieru

ÎNCHEIERE

2 august 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu, Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vera Gontar,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Stanislav Gontar împotriva Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal, repararea prejudiciului material și moral,

cererea de chemare în judecată depusă de Vera Gontar împotriva notarului public Rodica Semionova, intervenienți accesorii Constantin Gontari și Stanislav Gontar cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal, repararea prejudiciului material și moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Stanislav Gontar și Vera Gontar, fiind menținută hotărârea Judecătoria Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă:

La 15 mai 2014, Stanislav Gontar a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal, repararea prejudiciului material și moral (f. d. 1 vol. I).

În motivarea acțiunii, reclamantul Stanislav Gontar a indicat că, deține cu titlul de proprietate ½ cotă-parte ideală din imobilul situat pe str. Lipcani 26 mun. Chișinău în baza contractului de donație nr. 9937 din 29 decembrie 2005.

Susține recurentul că la 1 septembrie 2009 a decedat mama sa Gontar Parascovia, care deținea de asemenea ½ cotă-parte ideală din imobilul situat pe str. Lipcani 26 mun. Chișinău.

Reclamantul menționează că în calitate de moștenitor legal la cota-parte din patrimoniul succesoral rămas în urma decesului mamei sale, prin actul juridic, și anume prin certificatul de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, a fost lipsit de dreptul succesoral.

Indică reclamantul că anterior depunerii prezentei acțiuni, la 7 august 2012 a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Constantin Gontari, intervenienți accesorii Agenția Relații Funciare și Cadstru, Întreprinderea de Stat „Cadastru” și notarul public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității declarației privind renunțarea la succesiune și a certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010. Prin hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 27 mai 2013 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. Prin decizia Curții de apel Chișinău din 17 octombrie 2013 a fost respins apelul depus de Stanislav Gontar, fiind menținută hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 27 mai 2013. Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 2 aprilie 2014 a fost declarat inadmisibil recursul depus de Stanislav Gontar.

Reclamantul relatează că, la 18 aprilie 2014 a sesizat Curtea Supremă de Justiție, Procuratura Generală și la 22 aprilie 2014 Consiliul Superior al Magistraturii privind încălcarea drepturilor sale.

Solicită reclamantul Stanislav Gontar anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, eliberat pe numele lui Constantin Gontari, încasarea în mod solidar din contul Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 260 000 lei.

La 25 iunie 2014, Stanislav Gontar a depus cerere de completare a acțiunii, solicitând anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, anularea declarației nr. 2466 din 9 februarie 2010 privind renunțarea la cota-parte din masa succesorală rămasă după decesul Parascoviei Gontar, anularea declarației nr. 2467 din 9 februarie 2010 de acceptare a succesiunii de către Constantin Gontari și încasarea în mod solidar din contul Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 260 000 lei (f.d. 48-52, Vol. I).

Prin încheierea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 17 iulie 2014 procesul civil la cererea de chemare în judecată depusă de Stanislav Gontar împotriva notarului public Rodica Semionova cu privire la anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 a fost încetat, pe motiv că există o hotărâre

judecătorească rămasă irevocabilă într-un litigiu între aceleași părți cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri (f. d. 85-86, Vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 iulie 2014, au fost respinse ca neîntemeiate pretențiile reclamantului Stanislav Gontar împotriva Ministerului Justiției privind anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 (f. d. 89, vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2015, a fost admis apelul declarat de Stanislav Gontar, fiind casată hotărârea Judecătoriei Buiucani din 17 iulie 2014 și încheierea Judecătoriei Buiucani din 17 iulie 2014 și restituită cauza civilă spre rejudecare în prima instanță, în alt complet de judecată (f. d. 114 vol. I).

La 8 decembrie 2014, Vera Gontar a depus cerere de chemare în judecată împotriva notarului public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 (f. d. 1-4, vol. II)

În motivarea acțiunii, Vera Gontar a menționat că este soția lui Stanislav Gontar.

La 1 septembrie 2009 a decedat Gontar Parascovia, mama lui Stanislav Gontar și Constantin Gontari.

Până la decesul Parascoviei Gontar, Stanislav Gontar deținea $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală din imobilul situat pe str. Lipcani 26 mun. Chișinău în baza contractului de donație nr. 9937 din 29 decembrie 2005 și contractului de determinare a modului de folosință a imobilului nr. 6652 din 04 iulie 2007, iar Gontar Parascovia de asemenea $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală din imobilul situat pe str. Lipcani 26 mun. Chișinău în baza certificatului de moștenitor legal nr. 6064 din 14 decembrie 2000 și contractului de determinare a modului de folosință a imobilului nr. 6652 din 04 iulie 2007.

Susține Vera Gontar că la 9 februarie 2010, Constantin Gontari a depus declarație nr. 2467 de acceptare a succesiunii rămase după defuncta Gontar Parascovia, iar notarul public Rodica Semionova a autentificat declarația în lipsa actelor necesare.

Totodată Vera Gontar menționează că la insistența lui Constantin Gontari, la notarul public Rodica Semionova s-a prezentat și Stanislav Gontar, care a semnat la indicația notarului declarația privind renunțarea la succesiune nr. 2466 din 9 februarie 2010.

Relatează reclamanta că Stanislav Gontar nu putea să semneze declarația privind renunțarea la succesiune nr. 2466 din 9 februarie 2010, deoarece masa succesorală de $\frac{1}{2}$ cotă-parte ideală din imobilul situat pe str. Lipcani 26 mun. Chișinău constituie proprietate comună în devălmășie.

Vera Gontar indică că certificatul de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 are un conținut dubios, contravine legislației și normelor în vigoare.

Consideră Vera Gontar că prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 27 mai 2013, decizia Curții de apel Chișinău din 17 octombrie 2013 și încheierea

Curții Supreme de Justiție din 02 aprilie 2014, prin care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Stanislav Gontar cu privire la anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 i-au fost încălcate drepturile, libertățile și interesele consfințite de Constituția Republicii Moldova.

Referitor la prejudiciul material, Vera Gontar consideră că este unul legal, mai mult poate fi un venit ratat, întrucât a fost în imposibilitate reală de a avea acces la imobil.

Totodată Vera Gontar consideră că din contul notarului public Rodica Semionova în beneficiul său urmează să fie încasat prejudiciul moral în sumă de 10 000 lei, acesta fiind o satisfacție pentru suferințele psihice cauzate.

Solicită Vera Gontar declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, încasarea din contul notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 10 000 euro și a prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 30 martie 2015 au fost atrași în proces în calitate de intervenienți accesorii Stanislav Gontar și Constantin Gontari (f. d. 62 vol. II)

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani din 04 mai 2015, a fost dispusă conexarea cauzei civile la cererea de chemare în judecată depusă de Stanislav Gontar împotriva Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal, repararea prejudiciului material și moral și cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vera Gontar împotriva notarului public Rodica Semionova cu privire la declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 (f. d. 127 vol. I).

La 30 aprilie 2015, Stanislav Gontar a depus cerere de concretizare a acțiunii, solicitând declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2015, încasarea în mod solidar din contul Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 260 000 lei și a cheltuielilor de judecată (f. d. 78-80, vol. II).

La 6 octombrie 2015, Stanislav Gontar a depus cererea suplimentară, solicitând declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, încasarea în mod solidar din contul Ministerului Justiției și notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 260 000 lei, și a despăgubirii suplimentare în sumă de 10 000 lei (f. d. 1-5, vol. III).

La 22 octombrie 2015, Vera Gontar a depus cerere suplimentară, solicitând declararea nulității certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010, încasarea din contul notarului public Rodica Semionova în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 10 000 euro și a prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei (f.d. 65-66, vol. III).

Prin hotărârea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016, acțiunile au fost respinse ca fiind neîntemeiate (f.d. 24, 29-35, Vol. IV).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, a fost respins apelul declarat de Stanislav Gontar și Stanislav Gontar, fiind menținută hotărârea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 17 noiembrie 2016 (f.d. 120-132, vol. IV).

La 31 martie 2017, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 136, vol IV).

La 10 mai 2017, Vera Gontar a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea acțiunii.

La 14 iulie 2017 Vera Gontar a depus recurs suplimentar împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 martie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind admiterea acțiunii.

Recurenta, Vera Gontar, în motivarea recursului a indicat că instanțele de judecată la adoptarea hotărârilor contestate, au aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurenta menționează că instanța de apel nu a cercetat circumstanțele pe care și-a întemeiat pretențiile, nu a dat apreciere probelor anexate la materialele pricinii și nu sa pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel. Consideră recurenta că instanțele de judecată nu urma să aplice prevederile art. 123 alin. (2) CPC, deoarece încheierea Curții Supreme de Justiție din 2 aprilie 2014, prin care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Stanislav Gontar cu privire la anularea certificatului de moștenitor legal nr. 29820 din 25 noiembrie 2010 nu are tangență cu acțiunea depusă de ea.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 9 iunie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs notarului public Rodica Semionova, lui Constantin Gontari, lui Stanislav Gontar și Ministerului Justiției, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Pînă la examinarea pricinii notarul public Rodica Semionova, Constantin Gontari, Stanislav Gontar și Ministerul Justiției nu au depus referință la cererea de

recurs depusă de Vera Gontar, prin care să-și exprime opinia referitor la recurs declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Vera Gontar este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată recursul declarat de Vera Gontar în termen.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit temeiurile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 alin. b), c), d) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrații a justiției (*a se vedea*, *mutatis*

mutandis, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Vera Gontar este formulată în baza art. 432 alin. (1), (2), (4) CPC așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurenteii întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acesteia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurenta Vera Gontar a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiată de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de

procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Vera Gontar nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Vera Gontar se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală